

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

**ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ**

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὅς συνεργάται δεκτοὶ πάντες
Συνδρομαὶ δεκταὶ
εἰς χαρτονομίσμα πάντος ἔθνους,
προπληρωτέα.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ — ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐκαστον φύλλον λεπτὰ 15.
Πώλησις εἰς τὰ κίβικια καὶ πρακτο-
ρεῖα. Τόμοι ἀπλ. δρ. 10, χρυσῶδ. 12.
Ἐξωτερικῶ φράγμα 14.

ΓΡΑΦΕΙΑ ἐν ὁδῷ Ὁμήρου, 13 παρα τῷ Δυτικῷ ναφ. — ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτερ. δρ. 8, — Ἐξωτερ. φρ. 12

ΠΕΡΕΧΟΜΕΝΑ : Οἱ ἀγῶνες ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως. — Ἀναστάσεις Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Πρώτη περίοδος ἐν Ἀθή-
ναις. — Ἱστορία τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων ἐν τῇ ἀρχαίῳ ἐποχῇ ὑπὸ Κ.Π. — Ἐτὴν ξενητείᾳ μου ὑπὸ Μαρ. Χρύση. — Πῶς ἐγίνοντο
οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπὸ Δ. Πετρίδου. — Τὸ περιεχόμενον ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων ὑπὸ Α. Διομ. Κυρια-
κοῦ. — Εἰς τὴν δόξιν τοῦ Ἥλιου ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ Α. Γιακουμίδου. — Ἡ ψυχὴ ὑπὸ Ε. Καλοσύτη. — Εἰς τὸν ἄντην καὶ Πατράρχην.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Σπουδαιότατην ὄντως ἔνοιαν καὶ ὑπὸ ἐποψίν ἐθνισμοῦ καὶ ἱστορίας, πολιτισμοῦ καὶ προόδου, ἠθικῆς καὶ ὕλικῆς καρπώσεως ἐνέχει διὰ τὸν ἑλληνισμόν σύμπαντα ἡ ἀνακαινιστικὴ τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι συνεχίζοντες τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους ἀγῶνας, θέλομεν κατορθῶσαι νὰ βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἴχνη τῶν ἡμετέρων προγόνων, ὅτι θέλομεν ἐξ ἀπίνης ἐπιδειξῆν τὴν ρώμην καὶ ἀσκήσιν ἐκείνων καὶ ὅτι θέλομεν δρέψῃ τὰς αὐτὰς μετ' ἐκείνων δάφνας, διότι καὶ αἱ περιστάσεις καὶ συνθήκαι καὶ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς εἶνε ὅλως διάφορα.

Ὅχι ἦντον πρὸς τὴν μεγάλην προθυμίαν τοῦ νεωτέρου ἑλληνικοῦ πνεύματος, πρὸς τὴν δεικαιολογημένην ἀτελεῖ ἀσκήσιν καὶ παρασκευὴν, ἡ Ἑλλὰς ἔχει νὰ ἐπιδειξῆ πολύτιμον ἐργασίαν, εὐρὺ μέλλον, εὐγενῆ ψυχὴν, μεγάλην καρδίαν, ἀπερίοριστον βούλησιν καὶ διαθέσιν, ἀκαταπόνητον δρᾶσιν, ἐνδελεχῆ μελέτην, θαυμασίαν ἐν πολλοῖς πρόδοτον, καὶ τέλος προσόντα, ἅτινα προστιθέμενα εἰς τὸν κυανοῦν τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ Παναθηναϊκοῦ οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν ἀνακαινιζομένην ἤδη τέφραν τῶν ἀθανάτων λειψάνων τῶν ἡρώων ἐκείνων, θέλουσι προσδώσει εἰς τὴν ἀνακαινιζομένην ἤδη ταύτην ἡμῶν διεθνή εορτὴν χαρακτηριστικὴν εἰκόνα, ἀνταξίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῆς καὶ ἀναμνήσεις γλυκυτάτας τοῖς προσελευσομένοις φίλοις.

Ἐν τῷ ἐκφωνηθέντι ὑπὸ τοῦ Διαδόχου καὶ προέδρου τῶν διεθνῶν τούτων Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων λόγῳ τοῦ κατὰ τὴν ἐναρξίν τῶν ἐργασιῶν τῆς παρ' αὐτοῦ καταρτισθείσης ἐπιτροπῆς, ὃν διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὸ βαρυσήμαντον δημοσιεύομεν κάτωθι, ἐξηγήθη ἡ ὑψίστη ἔννοια τῆς ὑπὸ τοῦ εἰς Παρισίους συνελθόντος Διεθνoῦς ἀθλητικοῦ συνεδρίου ἐκδηλωθείσης συναφοῦς εὐχῆς ὑπὲρ τῆς τελέσεως τῶν ἀγῶνων τούτων ἐν τῇ Ἑλλάδι.

Ἡ Διεύθυνσις ὅθεν τῆς «Φύσεως» ἐπίκουρος καὶ αὐτὴ κατὰ τὸ ἐνὸν ἐρχομένη εἰς τὸν Ἱερὸν τοῦτον σκοπὸν, θέλει τὸ καθ' ἑαυτὴν συντελέσει πρὸς εὐδῶσιν αὐτοῦ, δημοσιεύουσα ὅτι σχετικὸν καὶ ἀναγκαῖον σχετιζόμενον πρὸς τοὺς ἀρχαίους καὶ νεωτέρους τούτους ἀγῶνας μετὰ τῆς ἱστορίας αὐτῶν καὶ εἰκόνων, ὑπάτην ἅμα τρέφοντες ἐλπίδα, ὅτι εἰς μέλλοντας εὐοίωνους καὶ εὐτυχεστέρους χρόνους ἡ Ἑλλὰς καὶ πάλιν μόνη θὰ συνεχίσῃ αὐτοὺς ὑπὸ χροιάν καὶ αὐθις ἐντελῶς πανελληνίον καὶ ἐπιδειξῆ ἐργασίαν ἐν-τελεῖ καὶ ἐφάμιλλον ἐκείνων.

Ἡ Διεύθυνσις.

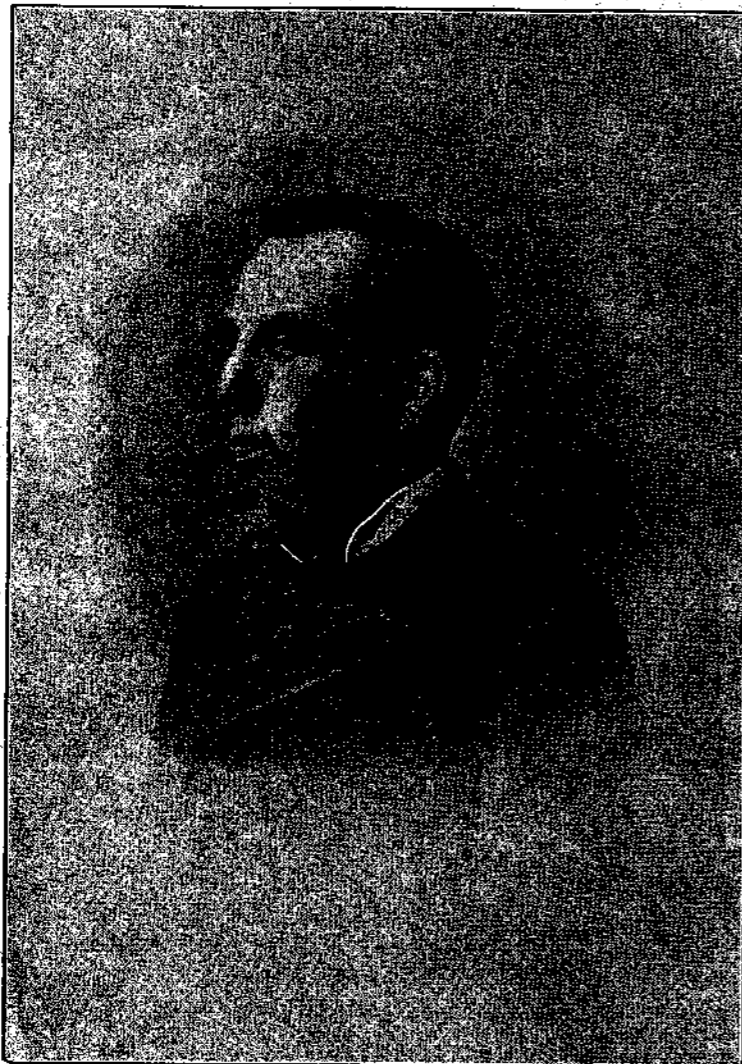
Φρ. Πρίντεζης

Ὀπλιτοδρόμοι

μος, ὃν τινες λέγουσιν 7, ἄλλοι ἀναβιάζουσι μέχρις 24 σταδίων, ἤτοι ὑπὲρ τὴν ὥραν. Τῇ 18ῃ Ὀλ. εἰσῆχθη τὸ πένταθλον (περιλαμβάνον τὸ ἄρμα, τὸν δίσκον, τὸν δρόμον, τὴν πάλην καὶ τὴν ἀκόντισιν), καὶ τῇ 23ῃ προσετέθη εἰς ταῦτα καὶ ἡ πυγμῆ. Τῇ 25 ἡ Ὀλυμπιάδι ἤρξατο ἡ ἀρματοδρομία διὰ τεθρίπων, τῇ δὲ 33 ἡ ἡ ἵπποδρομία, καθ' ἣν ὁ ἀγωνιζόμενος ἵππος ἐλέγετο- κέλης, καὶ τὸ παγκράτιον, ἤτοι πάλη μετὰ πυγμῆς. Τῇ 37ῃ Ὀλυμπιάδι ἤρξαντο καὶ παίδων ἀγῶνες, τῇ δὲ 65ῃ αἱ ὀπλιτοδρομῖαι, τῇ 70ῃ ἵπποδρομῖαι δι' ἡμιόνων, αἵτινες ὁμῶς ταχέως ἐγκατελείφθησαν, τῇ 93ῃ ἀρματοδρομῖαι δι' ἐνὸς ζεύγους, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ ἄλλοι ἀγῶνες. Ἀφ' οὗτου δ' ἠύξθη τῶν ἀγῶνων ὁ ἀριθμὸς, διήρκει ἡ πανήγυρις πέντε ἡμέρας, ἀπὸ τῆς 11 μέχρι τῆς 16 τοῦ ἱεροῦ μηνὸς τῆς θερινῆς τροπῆς, καὶ ἐτελείωνε κατὰ τὴν πανσέληνον. Ἐν γένει, δύναται ἡ 19 Ἰουνίου (1 Ἰουλίου v.) νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ ἀρχὴ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἔτους. Δεκτοὶ δ' ἦσαν εἰς τοὺς ἀγῶνας μόνον ἐλεύθεροὶ Ἕλληνες· ἐξηροῦντο δὲ, ἐννοεῖται, καὶ τούτων οἱ ἀτίμοι, ἀσεβεῖς, ἐναγεῖς. Νόμοι δ' ὑπῆρχον Ὀλυμπιακοὶ πάντα καθορίζοντες τὰ κατὰ τὴν ἐορτήν. Οἱ κριταὶ τῶν ἀγῶνων ἐκαλοῦντο Ἑλλανοδίκαι, καὶ ἦσαν τὸ πρῶτον 1, μετὰ ταῦτα 2, καὶ εἴτα μνημονεύονται 9

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ, Πρόεδρος τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς

(κατ' ἄλλους δὲ 8, 10, 12,) ἔφερον πορφύραν ἀναβολὴν, καὶ ἤδρευον παρὰ τῷ Σταδίῳ καὶ τῷ χαλκῷ τοῦ Διὸς ἀγάλματι. Εἰς τὸν νικητὴν ἐδίδοτο, ἀμέσως μετὰ τὴν νίκη, κλάδος φοίνικος, κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς τελετῆς καὶ στέφανος ἐκ κλάδου τῆς ἱερᾶς ἐλάτιας, ἀνεκρηύττετο δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τοῦ πατρὸς

καὶ τῆς πατρίδος τοῦ καὶ πρὸς τούτῳ τῷ ἐχορηγεῖτο τὸ δικαίωμα νὰ στήσῃ εἰς τὴν Ἄλτιν ἴδιον ἑαυτοῦ ἀνδριάντα. Εἰς τὰς ἐορτὰς εἰς τὴν ἑφάλλοντο ὕμνοι ποιητῶν ἐπισήμων, ὅτε δὲ ἐπέστρεφεν ὁ νικησας εἰς τὴν πατρίδα του, εἰσῆρχετο ἐν πομπῇ, καὶ αἱ αὐταὶ τιμαὶ καὶ ἐκεῖ τῷ ἐπαναλαμβάνοντο. Πανταχοῦ δ' ἦσαν οἱ Ὀλυμπιονεῖκαι ἀπηλλαγμένοι δημοσίων λειτουργιῶν, καὶ εἶχον ἐπιτίμους ἐδρας εἰς πάσας τὰς ἐορτὰς. Ἀπὸ τῆς 80ῆς Ὀλυμπιάδος περίπου ἐπεκράτησε προσέτι τὸ ἔθος δημοσίων ἀναγνωσμάτων πρὸ τοῦ λαοῦ, ῥητορικῶν ἐπιδείξεων καὶ ποιητικῶν ἀπαγγελιῶν. Οὕτω μνημονεύεται ὅτι ὁ Ἡρόδοτος ἀνέγνω ἐκεῖ τὴν ἱστορίαν του περὶ τῶν Περσικῶν πολέμων, ἡ δὲ μέρους αὐτῆς. Προσέτι δ' ἀνεγινώσκοντο ὑπὸ κήρυκος εἰς ἐπίκοον πάντων ψηφίσματα, χορηγοῦντα τιμὰς, ἐπαίνους κτλ. ὥστε ταχέως ἐγίνοντο γνωστὰ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς στήλας ἐπεχαράττοντο συνθηκαὶ καὶ ἄλλαι δημόσιαι πράξεις (Θουκ. Ε. 18.) Οἱ θεαταὶ ἦσαν μόνον ἄνδρες, τούλαχιστον οὐχὶ ἐγγαμοὶ γυναῖκες· κατὰ Παιουανίαν δὲ ἐπετρέπετο ἡ παρουσία παρθένων, ὡς ὁμῶς εἰκάζεται, μόνον Σπαρτιατῶν ἢ τῶν ἐξ Ἡλείας. — Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἀγορὰ ἐπὶ τῆς ἐορτῆς. Τῶν νικητῶν συνετάττετο κατάλογος, καὶ ἰδίως ὁ σταδιονεῖκος

μνημονεύεται ὑπὸ τῶν συγγραφέων, ἰδίως ὑπὸ τοῦ Διοδώρου, ὡς τῆς Ὀλυμπιάδος ἐπώνυμος. — Τὰ Ὀλύμπια ἀπεμνήθησαν μετὰ ταῦτα, μάλιστα ἐπὶ τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατορῶν, καὶ πολλαὶ Ἑλληνικαὶ πόλεις, ἰδίως ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ, καὶ 27 τοιοῦτοι ἀγῶνες εἰσὶ σήμερον γνωστοὶ δι' ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων. **Κ. Η.**

ΣΤΗΝ ΞΕΝΗΤΙΑ ΜΟΥ

Στὴν ξενητιά μου κάποτε ἀπ' τὸ λήθαργο ξυπνῶ θυμοῦμαι τὴν πατρίδα μου καὶ ἐκείνους π' ἀγαπῶ!

Καὶ μόν' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ; ἔχω καὶ ἔλλους συντρόφους ποῦ ἀγαποῦν τὰ δάση τῆς τοῦ κάμπους καὶ τοῦ λόφους.

Ἄχ! τὴ γλυκεῖα πατρίδα μου Τὴ γαλανὴ μ' Ἀθῆνα ποῦ ναι γεμάτη λούλουδα δλο δροσιές καὶ κρίνα.

Ὡ! δλο τοὺς γνωρίζετε τοὺς περωτούς τῆς φίλους ποῦ ἔρχονται τὴν ἀνοιξὶν κατὰ μετρώδες βμίλους.

Ἄχ! πῶς νὰ μὴν τὴν ἀγαπῶ Νὰ μὴν τὴ συλλογοῦμαι Τὸν ἑσπερὸ τῆς οὐρανοῦ πῶς νὰ μὴν ἐνθυμοῦμαι!

Τὰ χελιδόνια τὰ πιστὰ καὶ αὐτὰ ὡσάν καὶ ἐμένα λατρεύουσι τὴν Ἀττικὴν μ' αὐτὰ εὐτυχισμένα!

Ἄμα τὴν πεθυμήσουσε ἀπλόνου τὰ πετὰ του καὶ στὰ δροσιὰ τῆς κλαδιὰ χτίζουσε τὴ φωλιὰ του!

Αὐτὰ τὴν ἐχορταίνουσε αὐτὰ ναι εὐτυχισμένα νὰ ἔχα καὶ γὼ τὴ χάρι του νὰ ἔχα φτερά πλωμένα!

Μ' ἔνα γοργὸ φτερούγισμα νὰ φθана στὴν Ἀθῆνα νὰ ἔχα καὶ γὼ δύο φτέρυγες νὰ ἔμουν σάν καὶ ἐκεῖνα!

Μικρὴ ἔξενιτεῦθηκα στὰ ξένα τριγυρίζω. ὡσάν πουλὶ δίχως φωλιὰ, κανένα δὲν γνωρίζω.

Ὡ! τί κακὴ εἶν' ἡ ξενητιά Μοιάζει μὲ μητριά σου παιδεύη ἀλύπητα καὶ ἄνδρός τῆς τὰ παιδιὰ.

Τίποτα δὲν μ' εὐχαριστεῖ σ' αὐτοὺς τοὺς ξένους τόπους ὡς καὶ ἡ σελήνη ἔχαρα προβαίνει ἀπ' τοὺς λόφους.

Ἄ! πότε θάρρη ἡ στείγη ποῦ θὲ νὰ ξεκινήσω στὰ προσφιλεῖ τῆς χῶματα τὸ πόδι νὰ πατήσω.

Στὴν ξενητιά μου κάποτε ἀπ' τὸ λήθαργο ξυπνῶ θυμοῦμαι τὴν πατρίδα μου καὶ ἐκείνους π' ἀγαπῶ.

Μαρία Σρύση.

Ἡ παιδικὴ γυμναστικὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. La gymnastique des enfants chez les anciens.

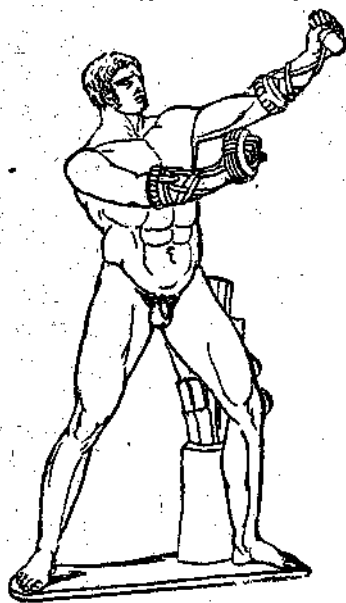
ΠΩΣ ΕΓΙΝΟΝΤΟ ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Τί σημασίαν εἶχον.
Μεταξὺ τῶν τεσσάρων ἐθνικῶν ἀγῶνων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἤρθησαν εἰς Πανελλήνιον περιωπήν, εἰς ἱερὸν ἐθνικὸν δεσμόν, ὅστις ἦτο ἡ μόνη ἐκφρασις τῆς ἐνότητος τοῦ ἔθνους. «Οὐδὲν εὐγενέστερον, λέ-

γει ὁ Πίνδαρος, Ὀλυμπιακῆς νίκης, καὶ οὐδὲν ὠραιότερον καὶ πατριωτικώτερον τῆς Ὀλυμπίας». Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγῶνων, συνεκεντροῦντο εἰς τὴν μικρὰν καὶ μαρμαρόκτιστον κοιλάδα τοῦ Ἀλφειοῦ, ἥτις εἶχε χιλιάδας ἀγαλμάτων, πᾶν ὅ,τι ἔξοχον εἰς τὰ γράμματα, τὴν πολιτικὴν, τὰς τέχνας καὶ τὴν φιλοσοφίαν. Ὅλαι αἱ ἑλληνικαὶ πόλεις ἔστελλον τοὺς ἀντιπροσώπους των ἐκεῖ. Χιλιάδες δὲ εὐλαδῶν προσκυνητῶν κατέφθανον ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, ὡς καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες, οἱ ῥήτορες, οἱ πολιτικοὶ βασιλεῖς ἐφιλοτιμοῦντο νὰ παραστῶσιν διὰ νὰ θαυμάσωσι καὶ ἐπιδειχθῶσιν.

οίαν καὶ τὸ σχολεῖον δὲν πρέπει νὰ λείπη τὸ γυμναστήριον καὶ τὸ σκοπευτήριον. Ἐτήσιοι δὲ ἀγῶνες κατ' ἐπαρχίας καὶ δήμους καὶ πανελλήνιοι ἐν τῇ πρωτεύουσῃ πρέπει νὰ εἰσαχθῶσιν, ἵνα βραβεύηται ἡ ἀνδρεία, ἡ σωμα-

Πυγμάχος δι' ἱμάντων

τική εὐεξία καὶ ἡ περὶ τὰ ὄπλα εὐχέρεια. Ἐχομεν ἀνάγκην ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὑγιῶν, ἰσχυρῶν καὶ καλῶν καὶ οὐχὶ ἀνδρεικέλων καὶ πλαγγόνων. Ῥώμη ψυχῆς καὶ σώματος συνιστᾷ τὸν τέλειον ἀνθρώπον. Μόνον γενναῖοι καὶ ἐν τοῖς ὅπλοις ἠσκημένοι ἄνδρες ἀποτελοῦσιν ἀληθῶς ἐλευθέρων λαόν. Ὑπὸ τῆς ἰδέας ταύτης ἄς ἐμπνευσθῶμεν πάντες ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ τῶν παγκοσμίων Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐμφυσηθῇ εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν νέα ζωὴ. Διότι ἤρχισεν νὰ ἐλλείπη ἀφ' ἡμῶν τὸ σθένος τῆς ψυχῆς, τὸ ὅποιον μόνον σῶμα εὐ ἔχον καὶ τὰ ὄπλα καλῶς χειριζόμενον ἐμπνέει. Εἶθε οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐγείροντες ἔρωτα πρὸς τὰς ἀσκήσεις καὶ τὰς περὶ τὰ ὄπλα ἐνασχολήσεις ἐγκαινίσωσι νέαν περίοδον τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου, περίοδον ἀκμῆς καὶ ἰσχύος ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Α. Αἰομήθης Κυριακός.

Εἰς τὴν Δυσίαν τοῦ Ἡλίου ἐν Ἀττικῇ

Ἐγκαλῶν θέαμα! πόσον ἠδέως χρωτίζεις τὰ περίεξ
Δύων, ὦ Ἥλιε σὺ, μέσῳ πυρίνων νεφῶν!
Χρῶμα τοῦ ῥόδου, τοῦ ἴου, τὰ ἔρη λαμβάνουσι ἀφ' ἡνῶν
Πόσον πλὴν τέρπεις ἡμᾶς, πάντερπνε σὺ Ὑμηττῆ!
Ἡδιστον, χρυσοφαῖς, πλὴν βαθύ πως τὸ χρῶμά σου εἶνε
Ὅπερ σεμνὸν σε κοσμεῖ, ὡς τις ὠραία στολή...
Πόσον ἐξόχως σὲ στέρει, ἥρμα τὸ μάγον σκίφως
Πρὶν σ' ἀμαυρῶσθαι πυκνῇ, μέλαινα νύξ, ζοφερά...
Πόσον μαγεύεις, ὦ Δύσις, καὶ θέλγεις τὸ ἐκθαμβὸν ὄμμα
Τοῦ καλλιτέχνου, ὦ ναί, καὶ τοῦ ἀγνοῦ ποιητοῦ!
Ὡ! καλλιτέχνημα μέγα δὲν εἶσαι τῷ ὄντι τοῦ Πλάστου;
Πλέουν τὰ νέφη ἐντός τόσοῦ ἀπέφθου χρυσοῦ,
Λάμπει μακρόθεν αἰγλήεις, ὡς ἄστρον μαρμαίρει ὠραῖον
— Ἄστρον τῆς Γῆς ἀγλαδὸν — ὁ γηραιὸς Παρθενῶν!
Βαίνει ταχέως τὸ ἄρμα σου, Φοῖβε χρυσεῖ, φωτοδόλε,
Ἴνα ζωήρῃτον φῶς χύσης καὶ πάλιν ἄλλοῦ...
Σὲ ἀναμένοσιν ἄλση, βουνοὶ καὶ κοιλάδες καὶ λίμναι,
Δένδρα καὶ ἄνθη τερπνά, τόσαι ζωαὶ προσφιλεῖς...
Ἄσμα λιγὺ εἰς τὰ χεῖλη ἀβρῶν ἀηδόνων πλανᾷται
Ὅπως εὐθύς! ὡς φανῆς σὲ χαιρετίσῃ παιδρῶς...
Θεγ' ἡ ὑστάτη σου λάμψις τὰς ἄκρας δεξιῇ καὶ γλυκεῖα
Κ' ἔπειτα σκότος βαθύ πᾶσαν καλύπτει τὴν Γῆν!
Ὡ! στιγμιαία χαρὰ εἶσαι, Δύσις, καὶ τέρπεις στιγμιαίως
Ὡς πᾶσιν τέρψις ἀγνὴ θέλγει κ' ἐκλείπει εὐθύς...
Ἴθι λοιπὸν περιλμμένη, παιδρὰ καλλονή, οὐρανια,
Φῶτισον ἄλλην ζωὴν, φῶτισον κόσμους λαμπρούς,
Ὅμως ἐπᾶνελθε πάλιν ἐδῶ, τὴν ὠραίαν Ἑλλάδα
Ἴνα ἀσπεύσῃ ἀβρῶς τὸ ἡρεμαῖόν σου φῶς!
Σὲ ἀναμένομεν πάντες χαρὰν εἰς ἡμᾶς νὰ δωρήσῃς,
Σὲ ἀναμένει ἐδῶ ἡ μαγικὴ Ἀττικὴ!
Τὸν Παρθενῶνα τὸν θαῖον ἐλθέ νὰ χρυσώσῃς καὶ πάλιν,
Τῆς Σαλαμῖνος ἰδέ κύματα τὰ γαλανὰ!
Πῶς φιδυρίζουσι! ποῖαν λαμπρὰν μουσικὴν, ἄσμα ποῖον
Σᾶς προσφωνοῦσιν αὐτὰ, Ἥλιε, Δύσις σεμνὴ!

Κύματα φάλλετε φίλα, ὁ Φοῖβος ἐνόσω προβαίνει.

Ἵμνον τίς οὕτω κλεινὸν φάλλει ποτὲ ποιητῆς;
Φάλλετε κύματα γαῦρα, καὶ Ἥλιε χρύσου τὸ κύμα!
Δύσις μου χαῖρε χρυσεῖ, χαῖρε καὶ σὺ Παρθενῶν!
Ἥλιε δῶν λαμπρῶς σελασφόρε, ζωήρῃτε χαῖρε!
Πάντα ἂν δώσῃ, φεῦ, μένε κἂν ἄδυτος σὺ!...

Ἀλεξάνδρος Γιακουμίδης

Η ΨΥΧΗ

I
Σὲ σιδερένια φυλακὴ εἶν' ἡ ψυχὴ κλεισμένη
μέσα στὴν ὕλη τῇ φθαρτῇ βαθεῖα φυλακισμένη,
δεμένη μ' ἄλυτα δεσμά μετὰ τὰ φτερά κομμένα
μένει βωδὴ περίλυπη σὲ σπλάχνα ματωμένα.

II
Σὲ σιδερένια φυλακὴ εἶν' ἡ ψυχὴ κλεισμένη
βαθεῖα 'κεῖ' ποῦ παλεύουσι τὰ πάθη καὶ οἱ πόνοι,
σ' ἠφαίστειο ποῦ ἡ φωτιὰ σὰν λάμι' ἀγριεμένη,
τὸ περιβόλι τῆς καρδιάς ἀνήμερη ἐρημώνει.

III
Σὲ σιδερένια φυλακὴ εἶν' ἡ ψυχὴ κλεισμένη,
σὲ μαύρης μέσ' ἀπελπισίας τὸ φοβερὸ σκοτάδι,
στῶν φλογισμένων στεναγμῶν τὸ ζοφερὸ λαγκάδι
ὅπου ποτὲ ἠλιόλουστος αὐγῆς τὸ φῶς δὲν μπαίνει!

VI
Σὲ σιδερένια φυλακὴ εἶν' ἡ ψυχὴ κλεισμένη
κι' ἐκεῖ μονάχη ἐρημὴ δίχως φτερά προσμένει,
τὴν ὥρα τὴν ἀτίμητη τὴν ἅγια κείνη μέρα
ποῦ θὰ πετάξῃ ἐλευθέρη στὸν γαλανὸ αἰθέρα.

Σανθίακη. I. Καλοσύνη

Εἰς τὸν Δάντην καὶ Πετραρχὸν

Ἔδ. δ. η.

Δὲν εἶνε κρίμα ὁ θάνατος τὸν βίον σας νὰ σβύνη,
Ὡ θεῖα κ' ἐπουράνια καὶ φεγγαδόλα πνεύματα,
Σ' εἰσὸς ὁ πλάστῃς ἐπρεπεν ἀθανασίαν νὰ δίνη,
Ποῦ τί δὲν κατορθῶνατε μετὰ δυὸ σας μόνον νεύματα!
'Ἄλλ' εἶθε σεῖς οὐράνιοι, ποτὲ σας δὲν πεθαίνετε ἰ
'Ἀπ' τὰ οὐράνια ἦψηλὰ τὸ ἄστρο ποτὲ σβένεται;

Τὸ σῶμα σας ἂν ἐφυγε, τὸ πνεῦμα σας δὲν φεύγει,
Μαζὺ μας θᾶναι πάντοτε, μαζὺ μας δὲν χωρίζεται!
'Ἐκεῖ ἦψηλὰ ὅπου βλέπομε τ' ἀστερία ζεύγη — ζεύγη
Δὲν εἶθε σεῖς ποῦ μετὰ τὸ φῶς τ' ἀγνοῦσας μᾶς φωτίζετε;
'Ὁ Πλάστῃς οὐκ ἐζήλησε! Ἐστὴν ἅγια κατοικία του.
Σᾶς πῆρε...γι' αὐτὸ ἐπλήθυνεν ἡ ἀπειρὴ σοφία του.

Γεώργ. Α. Πολίτης.

